

L'eixamplament del camp de la Medicina

Discurs pronunciat a la Sessió inaugural del Congrés del Col·legi Americà de Cirurgians, que tingué lloc a Filadelfia a l'octubre de 1925, per LORD DAWSON, Metge del London Hospital i de S. M. el Rei d'Anglaterra

(trad. M. CABEZA)

Senyor President:

La meva convivència amb vosaltres i la distinció que m'ha estat feta de designar-me per parlar en aquest acte, és un doble honor que tinc per inapreciable. Si la expressió de la meva gratitud és breu, no per això és limitada, pel molt que hauré de deure a la vostra atenció. Permeteu que compari aquesta apreciació meua a la petita agulla del rellotge, que, malgrat córrer la dotzava part de la grossa, és igual als dotze temps de la mateixa.

En escollir el tema de la meua endreça, tot pensant que podria ésser oportuna per aquesta ocasió, no he perdut de vista que en el públic hi hauria profans alhora selectes i interessats per les qüestions exposades. I així se m'ha acudit presentar a la vostra consideració, per una banda, com la medicina està augmentant el seu contacte amb les altres ciències i, per altre part, com va engrandint el camp de la seva influència, fins a confondre's amb certes activitats de l'organisme polític. La medicina té, valgui la comparació, dos temples: un intern i un altre extern. En el primer regna el pensament, i en el segon l'acció esdevé serventa de les idees. Durant el segle vint, el progrés de les ciències ha estat tan remarcable, que la medicina ha rebut noves inspiracions i s'ha obert nous camins. El pensament és vigorós; s'obiren orientacions abans insospitades i el temps és intuïció que porta noves floracions. I amb tot, no hauríem d'oblidar el deute que tenim amb els temps pretèrits. Sovint ens ha estat possible la collita per haver-se abans sembrat, i els progressos assolits en altres èpoques, tenen més gran valor quan recordem l'escassetat dels seus recursos.

El desvetllament de la ciència mèdica

D'ençà que l'esperit de la ciència començà a desvetllar-se de la seva llarga dormida, en el segle disset, ha estat el superb comès de la medicina nodrir i empènyer en el seu avençament les ciències, damunt les quals ara es recolza, cada dia amb més extensió. Les boires esvaïdes de primer intent a Pàdua, on Vesali, Falopi i altres de renom mundial posaren els fonaments de l'anatomia humana, i on Harvey rebé l'empremta d'aquesta inspiració que després donà vida a la fisiologia. Permeteu-me que recomani als qui no l'han feta encara, una visita a aquest antic lloc d'ensenyament. Els qui procedents de tots els països, ens reunirem allà en celebrar-se el 700 aniversari de la seva fundació, servarem el ric record d'un històric pelegrinatge per tal d'honorar la grandesa.

La professió mèdica féu una notable contribució als primitius coneixements de la física. Gilbert, en el segle XVI; Galvani i Joung, en el XVIII, resten com grans descobridors en magnetisme, electricitat i llum, respectivament. Els tres eren metges. La identitat dels primers progressos de la química amb la professió mèdica foren més recents, i amb la biologia estan associats noms com els de John Hunter i Richard Owen. D'un total dels 115 membres originals de la Reial Societat, fundada durant el regne de Carles II, 25 eren doctors en medicina. Es curiós comprovar que al costat d'aquestes valuoses contribucions al coneixement fetes per metges, la pràctica general de la medicina era, fins la dinovena centúria, emboirada per raonaments capriciosos i fantàstics tractaments. No pogué lliberar-se abans de rutines que tenien el seu ori-